ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ανακοίνωση του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου- Χάρτου Αττικής

Τι θα μπορούσε να πει κανείς όταν στο «πατάρι» ενός βιβλιοπωλείου ακούγονται οι ήχοι από το «πάγωσε η τσιμινιέρα» και, την ίδια στιγμή, ούτε ένα πάτωμα πιο «κάτω», εργαζόμενοι και εργαζόμενες να έχουν «παγώσει» από το φόβο της απόλυσης, την τρομοκρατία των προστίμων, των τιμωρητικών μετακινήσεων και των μειώσεων μισθών;

Πώς θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει το φαινόμενο στον «πάνω όροφο» να βγαίνουν πύρινοι καταγγελτικοί λόγοι κατά του «συστήματος» και την ίδια ώρα στο «ισόγειο» οι εργαζόμενοι να ανταγωνίζονται για το ποιος θα πουλήσει το πιο «χοντρό» βιβλίο στον πελάτη με σκοπό την κατάκτηση του τίτλου του «καλύτερου εργαζόμενου του μήνα»;

Σε βιβλιοπωλεία, όπως ο ΙΑΝΟΣ, με τόσο αναβαθμισμένη παρουσία στον «πολιτισμό», δηλαδή στην αστυνομική καταστολή και το ξύλο σε απεργούς, στις απολύσεις, στα πρόστιμα, στα κείμενα υπογραφών νομιμοφροσύνης στις αντεργατικές πρακτικές της εταιρείας από τους υπαλλήλους της, αυτή η ειρωνεία γίνεται κάτι παραπάνω από εύγλωττη.

Φτάνει η στιγμή που πρέπει να μπαίνει το μαχαίρι στο κόκαλο: Πόση αξία έχει το «αριστερό προφίλ», που χτίζεται πάνω σε διαλέξεις και δοκίμια για τα «βάρη της κρίσης που πέφτουν στις πλάτες της εργατικής τάξης», όταν καταναλίσκεται στα πλαίσια της ψηλής κουβεντούλας μεταξύ προσκεκλημένων σε εκδηλώσεις οργανωμένες από εκείνους οι οποίοι, είτε το ομολογεί κανείς είτε όχι, ξεζουμίζουν με κάθε τρόπο τους εργαζόμενούς τους;

Πώς ακριβώς άραγε «πραγματώνεται» η σαρτρική στράτευση του καλλιτέχνη όταν συμμετέχει στα events αυτών οι οποίοι έστειλαν τα ΜΑΤ να ξυλοκοπήσουν απεργούς που υπερασπίζονταν την κυριακάτικη αργία; Όταν η δίκη των συλληφθέντων από την απεργιακή κινητοποίηση της 28/12 εκκρεμεί και δεν έχουν αποσυρθεί οι μηνύσεις;

Πολλές φορές ο «άγρυπνος καλλιτέχνης» οικοδομεί το ασυμβίβαστο προφίλ του, έχοντας

πρώτα προβάλει την ταξική πάλη σε μια συνθήκη που ανήκει στο παρελθόν, στην ιστορία, και, ορκίζεται ότι αν ζούσε σε εκείνες τις εποχές, τότε, θα ήταν σίγουρα με το μέρος των καταπιεσμένων όπου γης. Έχοντας περιορίσει τα δεινά της εργατικής τάξης σε ένα ιστορικό κύκλο του μακρινού παρελθόντος, μπορεί κάλλιστα να συζητήσει για τον ανήσυχο πνεύμα του τάδε μυθιστοριογράφου μπροστά στις κοινωνικές αδικίες του καιρού του πίνοντας λίγο κρασί, αφού πρώτα ένας βαουτσεράς του έχει πουλήσει το πιο hot βιβλίο για τους «Λαμπράκηδες», την Κομμούνα του Παρισιού ή τον Αντόρνο.

Ακόμα όμως και μερίδα των καλλιτεχνών που δηλώνουν «ανήσυχοι» από την κρίση της δεύτερης δεκαετίας του 21ου αιώνα και διατυμπανίζουν ότι πρέπει «να αντισταθούμε με ότι μέτρα διαθέτουμε», περιορίζει την αντίστασή της σε εκείνη έναντι της «ηθικής και πνευματικής ένδειας του πολιτισμού», καθώς ο τελευταίος καταστρέφεται από τις μνημονιακές πολιτικές. Ταυτόχρονα, στέκει ένοχα σιωπηρή μπροστά στα «μηχανάκια της ντροπής», στις απολύσεις, στα πρόστιμα που πληρώνουν οι εργαζόμενοι και εν γένει σ’ όλες πολιτικές του μνημονίου, σε όλα αυτά που υποτίθεται ότι καταστρέφουν την κοινωνία και τον πολιτισμό.

Είναι λοιπόν παρήγορο και παράδειγμα προς μίμηση ότι το τελευταίο διάστημα καλλιτέχνες και συγγραφείς με δηλώσεις τους ακύρωσαν τη συμμετοχή τους στα διάφορα events του ΙΑΝΟΥ με αφορμή τα πρόσφατα πεπραγμένα του (συλλήψεις, ξύλο και χημικά) και άσκησαν κριτική στη
συνολική του πολιτική απέναντι στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενές του.

Η πάλη για καλύτερες συνθήκες εργασίας δεν τελειώνει ακόμα και όταν ιστορικοί κύκλοι κλείνουν. Αυτό που μετράει και αυτό που μας κρίνει όλους και όλες είναι η έμπρακτη τοποθέτηση σήμερα απέναντι στην εργοδοτική βαρβαρότητα και όχι ο βερμπαλισμός σε μια ευχάριστη και ολίγον μελαγχολική βραδιά με μουσική και ποίηση.

Δεν μπορείς πάντα να έχεις και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο. Και να δείχνεις συμπάθεια προς τους εργαζόμενους και να χαριεντίζεσαι με τα αφεντικά που τσαλαπατούν την αξιοπρέπειά τους. Κάποιες φορές παρά τη θέλησή σου έρχεται η στιγμή που πρέπει να επιλέξεις με ποιανού το μέρος είσαι.

bookworker.wordpress.com